

Arrest

nr. 162 454 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 10 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een christen afkomstig uit Port Said en bent u Egyptisch staatsburger. Tijdens uw studies leerde u M(...) M(...) A(...) S(...) M(...) K(...) kennen. Zij was moslima uit een erg conservatieve familie. Nadat ze na een kerkbezoek op wonderbaarlijke wijze was genezen, begon ze zich te interesseren voor het christendom en wilde ze zich bekeren. Hiertoe contacteerde ze u. U probeerde haar aanvankelijk af te wimpelen, maar op haar aandringen bracht u haar uiteindelijk toch in contact met priester R(...). Begin 2004 begeleidde u haar naar een klooster, waar u haar achterliet. Sindsdien had u geen contact meer met haar. Op 6 maart 2004 kwamen M(...)'s broers, O(...) en R(...), samen met twee vrienden bij uw winkel langs en sloegen u, omdat hun zus spoorloos verdwenen was

en u haar volgens hen had bekeerd. U slaagde erin te ontkomen en diende klacht in bij de politie. Voor uw medische verzorging werd u naar het ziekenhuis doorverwezen. Hierna ontmoette u de broers van M(...) een hele tijd niet meer. Wel vernam u enige tijd later dat ze u aan het zoeken waren. Op 4 januari 2005 kwamen de gebroeders M(...) A(...) S(...) M(...) K(...) met een groep van minstens tien islamisten opnieuw bij uw zaak langs. Wederom werd u aangepakt; wederom kon u ontsnappen en de politie verwittigen. Samen met de politie trok u daarop naar uw zaak terug om de nodige vaststellingen te doen. Groot was uw ontsteltenis toen u vaststelde dat uw zaak in vlammen opgegaan was en dat de brandweerlieden de smeulende resten aan het doven waren. De autoriteiten voerden daarop tevergeefs een onderzoek naar de daders, die met de noorderzon verdwenen bleken te zijn. In augustus 2005 werd uw woning door de broers en hun kennissenkring aangevallen en werd er zelfs mee gedreigd om uw zus te ontvoeren. De politie werd opgeroepen, maar kwam te laat aan. Enkele weken later besloten u en uw familie voor jullie veiligheid naar Ismailia te verhuizen. Aanvankelijk kende u er geen problemen. In juni 2006 werd u echter door uw advocaat, die al geruime tijd uw belangen behartigde, gecontacteerd met de boodschap dat u door de Egyptische autoriteiten werd geconvoceerd omdat de broers van M(...) naar aanleiding van haar verdwijning en naar aanleiding van haar bekering tot het christendom op uw aansturen – bekeren van de islam naar het christendom is in Egypte verboden – officieel tegen u klacht hadden ingediend. Hevig geschrokken besloot u daarop in augustus 2006 op illegale wijze Egypte te verlaten en naar België te komen, waar u in september 2006 aankwam. Later vernam u dat er nog een convocatie vanwege de veiligheidsdiensten was toegekomen. Los van deze convocatie werd u in de loop van 2007 ook veroordeeld tot een gevangenisstraf en een boete omdat u afwezig was in het kader van het onderzoek naar de door u ingediende klachten tegen de broers M(...) A(...) S(...) M(...) K(...). Aangezien u niet op de hoogte was van de diverse procedures om legaal in België te kunnen verblijven, diende u aanvankelijk geen asielaanvraag in. In 2011 begon u zich te informeren over de asielpprocedure. Op 8 december 2011 vroeg u uiteindelijk asiel aan. U verklaarde uit vrees voor de broers van M(...) die u zouden kunnen vermoorden – u vreest hen zelfs in België – en uit vrees voor de Egyptische autoriteiten die u zoeken omdat u M(...) bekeerd zou hebben niet naar Egypte te kunnen terugkeren.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Egyptische identiteitskaart; enkele processen-verbaal, d.d. 6 en 7 maart 2004, met de transcripties van de door de politie en het openbaar ministerie afgenomen verhoren van u en M(...)'s broers naar aanleiding van uw klacht ten gevolge van de door de twee broers uitgevoerde aanval op 6 maart 2004; een medisch attest d.d. 6 maart 2004 ter staving van de medische verzorging ten gevolge van uw verwondingen door de aanval van M(...)'s broers; enkele processen-verbaal, d.d. 4 en 5 januari 2005, 5 februari 2005 en 22 maart 2005, met de transcripties van de door de politie en het openbaar ministerie afgenomen verhoren van u naar aanleiding van uw klacht ten gevolge van de door M(...)'s broers uitgevoerde brandstichting op 4 januari 2005, waaruit onder meer blijkt dat de twee broers op de vlucht zijn; enkele processen-verbaal, onder meer d.d. 29 juni 2006 en 25 juli 2006, met een transcriptie van de door de politie en het openbaar ministerie afgenomen verhoren van de broers van M(...) naar aanleiding van hun klacht tegen u ten gevolge van M(...)'s bekering, waaruit onder meer blijkt dat u verdwenen was; het hierop door de staatsveiligheid uitgevaardigde arrestatiebevel op uw naam, d.d. 25 juli 2006; een aan uw advocaat gerichte brief van het openbaar ministerie, d.d. 13 juli 2007, waarin 1 augustus 2007 bepaald wordt als datum van de rechtszitting naar aanleiding van uw klachten tegen M(...)'s broers omwille van hun aanvallen tegen u en de brandstichting in uw winkel; het op de rechtszitting van 1 augustus 2007 gevelde vonnis waarbij u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar en een geldboete van 5000 pond omdat u M(...)'s broers ongegrond beschuldigd had en omdat u de autoriteiten bijgevolg nodeloos had lastiggevallend; een convocatie van de recherchedienst van de staatsveiligheid waarbij u opgeroepen werd voor verhoor (volgens u in verband met de bekering van M(...) volgens haar broers op uw aansturen); een brief van de pastoor van uw kerk, d.d. 20 november 2011, waarin uw problemen met islamitische groeperingen bevestigd worden; en het huurcontract van uw winkel, d.d. 20 januari 2004.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal erkent dat (koptische) christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die

gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zetten verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de christelijke gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Hoewel de situatie voor de (koptische) christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit christen te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke.

Vooreerst is uw houding geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Zo vroeg u onder meer zeer laat asiel aan in België. U verklaarde op 20 augustus 2006 Egypte verlaten te hebben en op 15 september 2006 in België aangekomen te zijn. U vroeg echter pas op 8 december 2011, i.e. meer dan vijf jaar na uw aankomst in België, asiel aan. Hierop gewezen, repliceerde u dat u daarvoor niet wist dat u recht had om asiel aan te vragen en dat niemand u had aangeraden een asielaanvraag in te dienen: u begon pas in 2011 informatie over een eventueel legaal verblijf in België te zoeken (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 3). Deze uitleg is noch afdoende, noch geloofwaardig. Uit uw administratieve dossier blijkt immers duidelijk dat u in 2009 een regularisatie-aanvraag indiende en dat u hierbij werd bijgestaan door een advocaat. In zijn schrijven gericht aan de Dienst Humanitaire Regularisaties d.d. 13 november 2009 wees uw advocaat er bovendien uitdrukkelijk op dat u geen asiel had aangevraagd en dat u Egypte had verlaten **omwille van economische motieven**. Gelet op deze bijstand door een advocaat is het geenszins geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou geweest zijn van het bestaan van de asielprocedure. Daarnaast verklaarde u dat u niet wilde dat M(...)s broers weten waar u nu bent. Indien ze zouden weten waar u bent, zouden ze u kunnen vermoorden (CGVS II, p. 17). Nochtans blijkt uit uw facebookaccount, die u onder uw eigen identiteit onderhoudt, duidelijk waar u heden verblijft. Het loutere feit dat uw raadsman in België bij het indienen van uw regularisatieaanvraag blijkbaar niet op de hoogte was van uw beweerde vrees – u beweerde tijdens uw asielprocedures bij terugkeer onder meer gearresteerd en/of geëxecuteerd te zullen worden en/of door de familie M(...) A(...) S(...) M(...) K(...) gedood te zullen worden –, dat u sinds uw aankomst in België meer dan vijf jaar wachtte alvorens asiel aan te vragen ondanks uw voorgehouden vrees bij terugkeer naar Egypte en dat u ondanks uw beweerde vrees openlijk op facebook communiceert over uw huidige verblijfplaats is dan ook geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees fundamenteel.

Daarnaast heeft u geenszins aannemelijk gemaakt daadwerkelijk tot in augustus 2006 in Egypte gewoond te hebben. Zo legde u onder meer tegenstrijdige verklaringen af over uw paspoort. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog stellig beweerde niet over een paspoort beschikt te hebben (verklaring DVZ, vraag 21), gaf u op het Commissariaat-generaal aan dat u wel degelijk een paspoort gehad had. U slaagde er evenwel niet in om een kopie van alle pagina's van uw paspoort neer te leggen, aangezien dit paspoort in Port Said achtergebleven is en uw familie intussen niet langer in Port Said, maar Ismailia, verblijft (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 3). Ook deze rechtvaardiging is geenszins geloofwaardig. In het kader van uw regularisatieprocedure kon u immers wél de eerste pagina's van uw

paspoort neerleggen. Dat u enerzijds bij uw regularisatieprocedure wél en anderzijds bij uw asielprocedure níét (een kopie van) uw paspoort kon neerleggen, is niet aannemelijk. Deze vaststellingen doen dan ook sterk vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt omdat hierin mogelijks informatie (zoals in- en uitreisstempels die wijzen op een legaal vertrek) staat die geenszins in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen afgelegd voor de Belgische asielinstanties. Naast het feit dat de geloofwaardigheid van uw beweerde illegale vertrek uit Egypte (CGVS I, p. 5-7) op de helling komt te staan, komt hierdoor tevens de geloofwaardigheid van uw beweerde vertrek in augustus 2006 onder druk te staan. Deze bevinding wordt bevestigd door de door uw advocaat in 2009 ingediende regularisatieaanvraag. Volgens deze regularisatieaanvraag **zou u al begin 2004 in België zijn aangekomen**. Uit de ter staving hiervan aangebrachte documenten blijkt onder meer dat u op 20 februari 2006 een Nederlandse test aflegde, dat uw gebit op 16 maart 2006 door een Belgische tandarts werd verzorgd en dat verschillende kennissen uw verblijf in België sinds begin 2006 (cf. brieven van L(...) D(...) M(...), L(...) B(...) en A(...) H(...)) bevestigen. Bijgevolg heeft u geenszins aannemelijk gemaakt pas in september 2006 in België te zijn aangekomen. Aangezien u Egypte zou verlaten hebben nadat de broers van M(...) officieel klacht tegen u ingediend hadden omdat ze u ervan beschuldigden hun zus M(...), een moslima, bekeerd en ontvoerd te hebben waardoor u vreesde door de Egyptische autoriteiten en meer bepaald door de veiligheidsdiensten gearresteerd te worden (CGVS I, p. 16; p. 28; CGVS II, p. 12), aangezien uit de door u neergelegde documenten en uit uw verklaringen blijkt dat deze klacht in de loop van de maand juni 2006 zou ingediend zijn (CGVS I, p. 28) en aangezien u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in juni 2006 nog steeds in Egypte verbleven te hebben, kan er aan deze klacht tegen u, waardoor de Egyptische veiligheidsdiensten u actief zoeken, niet het minste geloof gehecht worden.

Dit wordt bevestigd door het feit dat u niet de minste informatie meer had over de eventuele gevolgen van deze klacht tegen u en het door de Egyptische veiligheidsdiensten uitgevaardigde arrestatiebevel tegen u. U volgde uw situatie immers sinds u in België bent niet meer op, omdat het u niet meer interesseerde: u heeft andere bezigheden (CGVS I, p. 30-31; CGVS II p. 20; p. 23). Dat u niet over meer informatie hierover beschikte hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, en dat het u zelfs niet eens interesseerde, is, gelet op het feit dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn asielrelaas en/of zijn vrees, evenwel een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangezien er aan de officiële door M(...)s broers ingediende klacht tegen u geen enkel geloof kan worden gehecht, komt tevens de geloofwaardigheid van uw bewering dat, voordat M(...)s broers officieel klacht tegen u indienden, ze u officieus van de bekering van hun zus beschuldigden en u hierdoor slachtoffer werd van verschillende geweldincidenten danig op de helling te staan.

Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat het hoogst merkwaardig is dat hun zus M(...) aan u hulp zou gevraagd hebben om haar bij te staan in haar bekeringsproces. Nochtans blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat zij geen vriendin van u was, dat zij zelfs niet eens dicht bij u stond en dat jullie geen sterke relatie hadden (CGVS I, p. 16-17; CGVS II, p. 21). Bovendien had zij volgens u heel veel christelijke vrienden met wie ze voortdurend samen was (CGVS I, p. 17). In deze context en gelet op het door u aangehaalde Egyptische verbod op bekeringen van de islam naar het christendom is het geenszins aannemelijk dat M(...) aan u, met wie ze geen nauwe band had terwijl ze veel andere christelijke vrienden had, hulp bij haar bekeringsproces zou gevraagd hebben. Bevreemdend is voorts dat u haar blijkbaar enkel naar een kerk en naar een klooster moest brengen (CGVS I, p. 19-20). Dat ze u verschillende keren hulp zou gevraagd hebben enkel en alleen om haar naar een kerk en naar een klooster te brengen, terwijl uit uw verklaringen tevens blijkt dat ze daarvoor op eigen houtje al de weg naar een kerk gevonden had waar zich voor haar blijkbaar een wonder zou voltrokken hebben (CGVS I, p. 17; p. 20), is niet meteen overtuigend. Deze bevindingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat M(...) bij u zou hebben aangeklopt om hulp bij haar bekeringsproces.

De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas blijkt verder tevens uit het feit dat uw verklaringen niet in overeenstemming te brengen zijn met de inhoud van de door u neergelegde documenten. Zo beweerde u onder meer dat u in maart 2004 door vier personen werd aangevallen: de twee broers van M(...), met name O(...) en R(...), en twee vrienden van hen die u niet kende. Hierna trok u naar de politie en lichtte u haar in over de aanval op u (CGVS I, p. 20; p. 22). Uit de door u in dit verband neergelegde processen-verbaal blijkt echter dat u de politie enkel over een aanval uitgevoerd door de twee broers O(...) en R(...) sprak; dat hierbij andere personen betrokken zouden zijn blijkt nergens uit deze processen-verbaal. Betreffende de aanval op uw zaak en de daaropvolgende brandstichting op 4 januari 2005 zei u dat uw zaak toen aangevallen werd door minstens tien personen. Daarop diende u

klacht in bij de politie, die samen met u naar uw winkel ging. Toen stelden jullie de brandstichting vast. Volgens u blijkt dit uit de door u neergelegde documenten (meer bepaald uit document 2) (CGVS I, p. 24-25). Uit de door u neergelegde documenten blijkt echter geenszins dat u bij de politie klacht indiende voordat uw winkel in brand gestoken werd; alle door u neergelegde documenten in dit verband (meer bepaald documenten 2, 5 en 6) vermelden immers uitdrukkelijk dat er in uw winkel op het moment dat u met de autoriteiten contact nam reeds brand was uitgebroken. Hiermee geconfronteerd, zei u dat dit uit andere documenten, die u niet kon neerleggen omdat u niet wist waar die documenten waren, bleek dat u voor de brandstichting al klacht had ingediend (CGVS II, p. 8-9). Gelet op uw eerdere verklaringen waarbij u uitdrukkelijk verwees naar de documenten die u wél aan het Commissariaat-generaal had bezorgd, is deze uitleg geenszins overtuigend. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde documenten geenszins dat een groep van een tiental personen u had aangevallen: hieruit blijkt hoogstens dat u met de autoriteiten over de twee reeds geciteerde broers sprak.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw problemen met M(...)s broers geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf omdat u naar aanleiding van deze problemen tegen M(...)s broers klacht zou hebben ingediend, tijdens de onderzoeken naar deze klachten niet beschikbaar zou geweest zijn (CGVS II, p. 14) en u de autoriteiten bijgevolg nodeloos zou hebben lastiggevallen. Dat u deze veroordeling niet aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit uw bijzonder gebrekkige informatie betreffende dit vonnis. Zo wist u niet of uw advocaat tijdens de rechtszittingen aanwezig was en wie de pleidooien, waarvan sprake in (de synopsis van) het vonnis, had gehouden. U heeft evenmin gevraagd aan uw advocaat hoe het mogelijk was dat het vonnis voor u negatief uitdraaide, hoewel de gebroeders M(...) A(...) S(...) M(...) K(...) u telkens aangevallen hadden. Over de in (de synopsis van) het vonnis vermelde onderzoeken had u evenmin enige informatie (CGVS II, p. 16-18). Nochtans kan er redelijkerwijs verwacht worden van een asielzoeker dat hij zich hierover gedetailleerd informeert. Tot slot is het niet aannemelijk dat in de aan uw advocaat gerichte brief met de bekendmaking van de datum van de zitting tijdens dewelke uw klachten tegen de broers M(...) A(...) S(...) M(...) K(...) behandeld zouden worden, i.e. op 1 augustus 2007, uitdrukkelijk verwezen wordt naar de zaak met nummer 7832 van het jaar 2007, terwijl in (de synopsis van) het door u neergelegde vonnis geveld op 1 augustus 2007 verwezen wordt naar de zaak met nummer 937/2006. Redelijkerwijs kan echter aangenomen worden dat dit exact hetzelfde nummer zou moeten zijn.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw asielrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – d.d. 20 augustus 2015) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen honderden burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet tegen wat ze zelf omschrijven als een machtsovername door een 'junta'. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, die meestal leeg waren. Er doen zich weliswaar nog gebeurlijk sectaire conflicten voor, en dan vooral in Midden-Egypte, hoofdzakelijk in de gouvernementen Minya, Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor, doch sinds het aantreden van president Sisi is het geweld tegen christenen beduidend geluwd.

In het noorden van de Sinai is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijke mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinai. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilayat al-Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op check-points en militaire posten. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilayat al-Sina in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, in hoofdzaak wanneer afgeschoten raketten of granaten verkeerd terechtkomen, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers erop dat beide strijdende partijen de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien. Tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten lijken de jihadisten de civiele bevolking niet te viseren.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis/Wilayet al-Sina af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier niet ter discussie. Dat u een winkel huurde, wordt ook niet meteen betwijfeld. Betreffende de overige door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas dient er opgemerkt te worden dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, in een geloofwaardig relaas dienen te kaderen, wat hier geenszins het geval blijkt te zijn. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Egyptische administratie bijzonder corruptiegevoelig is, waardoor frauduleus verkregen documenten geenszins uitgesloten kunnen worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder “de algemene motiveringsplicht”, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg

uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3 De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal erkent dat (koptische) christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zetten verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak

wordt, vooral door de christelijke gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Hoewel de situatie voor de (koptische) christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit christen te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke.

Vooreerst is uw houding geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Zo vroeg u onder meer zeer laat asiel aan in België. U verklaarde op 20 augustus 2006 Egypte verlaten te hebben en op 15 september 2006 in België aangekomen te zijn. U vroeg echter pas op 8 december 2011, i.e. meer dan vijf jaar na uw aankomst in België, asiel aan. Hierop gewezen, repliceerde u dat u daarvoor niet wist dat u recht had om asiel aan te vragen en dat niemand u had aangeraden een asielaanvraag in te dienen: u begon pas in 2011 informatie over een eventueel legaal verblijf in België te zoeken (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 3). Deze uitleg is noch afdoende, noch geloofwaardig. Uit uw administratieve dossier blijkt immers duidelijk dat u in 2009 een regularisatie-aanvraag indiende en dat u hierbij werd bijgestaan door een advocaat. In zijn schrijven gericht aan de Dienst Humanitaire Regularisaties d.d. 13 november 2009 wees uw advocaat er bovendien uitdrukkelijk op dat u geen asiel had aangevraagd en dat u Egypte had verlaten **omwille van economische motieven**. Gelet op deze bijstand door een advocaat is het geenszins geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou geweest zijn van het bestaan van de asielprocedure. Daarnaast verklaarde u dat u niet wilde dat M(...)s broers weten waar u nu bent. Indien ze zouden weten waar u bent, zouden ze u kunnen vermoorden (CGVS II, p. 17). Nochtans blijkt uit uw facebookaccount, die u onder uw eigen identiteit onderhoudt, duidelijk waar u heden verblijft. Het loutere feit dat uw raadsman in België bij het indienen van uw regularisatieaanvraag blijkbaar niet op de hoogte was van uw beweerde vrees – u beweerde tijdens uw asielprocedures bij terugkeer onder meer gearresteerd en/of geëxecuteerd te zullen worden en/of door de familie M(...) A(...) S(...) M(...) K(...) gedood te zullen worden -, dat u sinds uw aankomst in België meer dan vijf jaar wachtte alvorens asiel aan te vragen ondanks uw voorgehouden vrees bij terugkeer naar Egypte en dat u ondanks uw beweerde vrees openlijk op facebook communiceert over uw huidige verblijfplaats is dan ook geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees fundamenteel.

Daarnaast heeft u geenszins aannemelijk gemaakt daadwerkelijk tot in augustus 2006 in Egypte gewoond te hebben. Zo legde u onder meer tegenstrijdige verklaringen af over uw paspoort. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog stellig beweerde niet over een paspoort beschikt te hebben (verklaring DVZ, vraag 21), gaf u op het Commissariaat-generaal aan dat u wel degelijk een paspoort gehad had. U slaagde er evenwel niet in om een kopie van alle pagina's van uw paspoort neer te leggen, aangezien dit paspoort in Port Said achtergebleven is en uw familie intussen niet langer in Port Said, maar Ismailia, verblijft (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 3). Ook deze rechtvaardiging is geenszins geloofwaardig. In het kader van uw regularisatieprocedure kon u immers wél de eerste pagina's van uw paspoort neerleggen. Dat u enerzijds bij uw regularisatieprocedure wél en anderzijds bij uw asielprocedure niét (een kopie van) uw paspoort kon neerleggen, is niet aannemelijk. Deze vaststellingen doen dan ook sterk vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt omdat hierin mogelijks informatie (zoals in- en uitreisstempels die wijzen op een legaal vertrek) staat die geenszins in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen afgelegd voor de Belgische asielinstanties. Naast het feit dat de geloofwaardigheid van uw beweerde illegale vertrek uit Egypte (CGVS I, p. 5-7) op de helling komt te staan, komt hierdoor tevens de geloofwaardigheid van uw beweerde vertrek in augustus 2006 onder druk te staan. Deze bevinding wordt bevestigd door de door uw advocaat in 2009 ingediende regularisatieaanvraag. Volgens deze regularisatieaanvraag **zou u al begin 2004 in België zijn aangekomen**. Uit de ter staving hiervan aangebrachte documenten blijkt onder meer dat u op 20 februari 2006 een Nederlandse test aflegde, dat uw gebit op 16 maart 2006 door een Belgische tandarts werd verzorgd en dat verschillende kennissen uw verblijf in België sinds begin 2006 (cf. brieven van L(...) D(...) M(...), L(...) B(...) en A(...) H(...)) bevestigen. Bijgevolg heeft u geenszins aannemelijk gemaakt pas in september 2006 in België te zijn aangekomen. Aangezien u Egypte zou verlaten hebben nadat de broers van M(...) officieel klacht tegen u ingediend hadden omdat ze u ervan beschuldigden hun zus M(...), een moslima, bekeerd en ontvoerd te hebben waardoor u vreesde door de Egyptische autoriteiten en meer bepaald door de veiligheidsdiensten gearresteerd te worden (CGVS I, p. 16; p. 28; CGVS II, p. 12), aangezien uit de door u neergelegde documenten en uit uw verklaringen blijkt dat deze

klacht in de loop van de maand juni 2006 zou ingediend zijn (CGVS I, p. 28) en aangezien u geenszins aannemelijk heeft gemaakt in juni 2006 nog steeds in Egypte verbleven te hebben, kan er aan deze klacht tegen u, waardoor de Egyptische veiligheidsdiensten u actief zoeken, niet het minste geloof gehecht worden.

Dit wordt bevestigd door het feit dat u niet de minste informatie meer had over de eventuele gevolgen van deze klacht tegen u en het door de Egyptische veiligheidsdiensten uitgevaardigde arrestatiebevel tegen u. U volgde uw situatie immers sinds u in België bent niet meer op, omdat het u niet meer interesseerde: u heeft andere bezigheden (CGVS I, p. 30-31; CGVS II p. 20; p. 23). Dat u niet over meer informatie hierover beschikte hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, en dat het u zelfs niet eens interesseerde, is, gelet op het feit dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn asielrelaas en/of zijn vrees, evenwel een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangezien er aan de officiële door M(...)s broers ingediende klacht tegen u geen enkel geloof kan worden gehecht, komt tevens de geloofwaardigheid van uw bewering dat, voordat M(...)s broers officieel klacht tegen u indienden, ze u officieus van de bekering van hun zus beschuldigden en u hierdoor slachtoffer werd van verschillende geweldincidenten danig op de helling te staan.

Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat het hoogst merkwaardig is dat hun zus M(...) aan u hulp zou gevraagd hebben om haar bij te staan in haar bekeringsproces. Nochtans blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat zij geen vriendin van u was, dat zij zelfs niet eens dicht bij u stond en dat jullie geen sterke relatie hadden (CGVS I, p. 16-17; CGVS II, p. 21). Bovendien had zij volgens u heel veel christelijke vrienden met wie ze voortdurend samen was (CGVS I, p. 17). In deze context en gelet op het door u aangehaalde Egyptische verbod op bekeringen van de islam naar het christendom is het geenszins aannemelijk dat M(...) aan u, met wie ze geen nauwe band had terwijl ze veel andere christelijke vrienden had, hulp bij haar bekeringsproces zou gevraagd hebben. Bevreemdend is voorts dat u haar blijkbaar enkel naar een kerk en naar een klooster moest brengen (CGVS I, p. 19-20). Dat ze u verschillende keren hulp zou gevraagd hebben enkel en alleen om haar naar een kerk en naar een klooster te brengen, terwijl uit uw verklaringen tevens blijkt dat ze daarvoor op eigen houtje al de weg naar een kerk gevonden had waar zich voor haar blijkbaar een wonder zou voltrokken hebben (CGVS I, p. 17; p. 20), is niet meteen overtuigend. Deze bevindingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat M(...) bij u zou hebben aangeklopt om hulp bij haar bekeringsproces.

De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas blijkt verder tevens uit het feit dat uw verklaringen niet in overeenstemming te brengen zijn met de inhoud van de door u neergelegde documenten. Zo beweerde u onder meer dat u in maart 2004 door vier personen werd aangevallen: de twee broers van M(...), met name O(...) en R(...), en twee vrienden van hen die u niet kende. Hierna trok u naar de politie en lichtte u haar in over de aanval op u (CGVS I, p. 20; p. 22). Uit de door u in dit verband neergelegde processen-verbaal blijkt echter dat u de politie enkel over een aanval uitgevoerd door de twee broers O(...) en R(...) sprak; dat hierbij andere personen betrokken zouden zijn blijkt nergens uit deze processen-verbaal. Betreffende de aanval op uw zaak en de daaropvolgende brandstichting op 4 januari 2005 zei u dat uw zaak toen aangevallen werd door minstens tien personen. Daarop diende u klacht in bij de politie, die samen met u naar uw winkel ging. Toen stelden jullie de brandstichting vast. Volgens u blijkt dit uit de door u neergelegde documenten (meer bepaald uit document 2) (CGVS I, p. 24-25). Uit de door u neergelegde documenten blijkt echter geenszins dat u bij de politie klacht indiende voordat uw winkel in brand gestoken werd; alle door u neergelegde documenten in dit verband (meer bepaald documenten 2, 5 en 6) vermelden immers uitdrukkelijk dat er in uw winkel op het moment dat u met de autoriteiten contact nam reeds brand was uitgebroken. Hiermee geconfronteerd, zei u dat dit uit andere documenten, die u niet kon neerleggen omdat u niet wist waar die documenten waren, bleek dat u voor de brandstichting al klacht had ingediend (CGVS II, p. 8-9). Gelet op uw eerdere verklaringen waarbij u uitdrukkelijk verwees naar de documenten die u wél aan het Commissariaat-generaal had bezorgd, is deze uitleg geenszins overtuigend. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde documenten geenszins dat een groep van een tiental personen u had aangevallen: hieruit blijkt hoogstens dat u met de autoriteiten over de twee reeds geciteerde broers sprak.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw problemen met M(...)'s broers geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf omdat u naar aanleiding van deze problemen tegen M(...)'s broers klacht zou hebben ingediend, tijdens de onderzoeken naar deze klachten niet beschikbaar zou geweest zijn (CGVS II, p. 14) en u de autoriteiten bijgevolg nodeloos zou hebben lastiggevallen. Dat u deze veroordeling niet aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit uw bijzonder gebrekkige informatie betreffende dit vonnis. Zo wist u niet of uw advocaat tijdens de rechtszittingen aanwezig was en wie de pleidooien, waarvan sprake in (de synopsis van) het vonnis, had gehouden. U heeft evenmin gevraagd aan uw advocaat hoe het mogelijk was dat het vonnis voor u negatief uitdraaide, hoewel de gebroeders M(...) A(...) S(...) M(...) K(...) u telkens aangevallen hadden. Over de in (de synopsis van) het vonnis vermelde onderzoeken had u evenmin enige informatie (CGVS II, p. 16-18). Nochtans kan er redelijkerwijs verwacht worden van een asielzoeker dat hij zich hierover gedetailleerd informeert. Tot slot is het niet aannemelijk dat in de aan uw advocaat gerichte brief met de bekendmaking van de datum van de zitting tijdens dewelke uw klachten tegen de broers M(...) A(...) S(...) M(...) K(...) behandeld zouden worden, i.e. op 1 augustus 2007, uitdrukkelijk verwezen wordt naar de zaak met nummer 7832 van het jaar 2007, terwijl in (de synopsis van) het door u neergelegde vonnis geveld op 1 augustus 2007 verwezen wordt naar de zaak met nummer 937/2006. Redelijkerwijs kan echter aangenomen worden dat dit exact hetzelfde nummer zou moeten zijn.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw asielrelaas niet het minste geloof kan worden gehecht.

(...)

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier niet ter discussie. Dat u een winkel huurde, wordt ook niet meteen betwijfeld. Betreffende de overige door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas dient er opgemerkt te worden dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, in een geloofwaardig relaas dienen te kaderen, wat hier geenszins het geval blijkt te zijn. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Egyptische administratie bijzonder corruptiegevoelig is, waardoor frauduleus verkregen documenten geenszins uitgesloten kunnen worden. (...)

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen verweer voert tegen het geheel van bovenstaande vaststellingen nopens zijn asielrelaas. Hij geeft slechts aan dat "(v)erwerende partij (...) wat betreft de verklaringen van verzoeker, zijn persoonlijk relaas, (kan) gevolgd worden".

Het vluchtrelaas van verzoeker is niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent evenwel dat het Commissariaat-generaal niet kan gevolgd worden wat betreft het risico dat hij als kopt loopt bij terugkeer naar Egypte en werpt op dat er in zijn hoofde wel degelijk een ernstig risico op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van die wet bestaat. Hij wijst erop dat het Commissariaat-generaal weliswaar meent dat hij niet *in concreto* aantoonbaar vervolgd te worden, maar dat het de situatie van koptische christenen wel zorgwekkend acht. Het Commissariaat-generaal zou niet motiveren waarom de behandeling van kopten die blijkt uit de COI Focus "*Egypte. Situatie van de christenen*" van 25 maart 2015, toegevoegd aan het administratief dossier, geen vervolging zou uitmaken en enkel stellen dat de gevreesde problemen niet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, zonder te motiveren waarom deze drempel niet bereikt wordt. Vervolgens ontwikkelt verzoeker een theoretisch betoog aangaande de vraag vanaf welk punt discriminatie en geweldsfeiten 'vervolging' uitmaken, hierbij refererend aan rechtsleer, richtlijnen van UNHCR en bepalingen van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, ondertekend te New York op 16 december 1966, om te besluiten dat de discriminatie van de koptische christenen in Egypte en het geweld waarmee zij te maken krijgen, zoals beschreven in voormelde COI Focus, vervolging uitmaakt in de zin van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève. Verzoeker wijst er bijkomend op dat uit de door het Commissariaat-generaal bijgebrachte informatie blijkt dat kopten regelmatig ontvoerd worden voor losgeld. Een deel van de slachtoffers zou niet worden vrijgelaten maar gedood. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing verkeerdelijk zou stellen, blijkt volgens verzoeker nergens uit dat dit fenomeen beperkt zou zijn tot rijke kopten. Verzoeker

verwijst naar een bij zijn verzoekschrift gevoegd document van de Immigration and Refugee Board of Canada om te betogen dat kopten systematisch worden ontvoerd en de autoriteiten zo goed als niets doen om dit fenomeen tegen te gaan. Volgens verzoeker dient te worden beoordeeld of hij aan een dergelijke behandeling dreigt te worden onderworpen bij terugkeer. Hij stipt aan dat hij niet enkel een koptisch christen is, maar bovendien ook bijzonder lange tijd buiten Egypte heeft verbleven (bijna tien jaar), zodat het niet onredelijk zou zijn om aan te nemen dat men bij terugkeer zal vermoeden dat hij in het buitenland gewerkt heeft en er enige rijkdom heeft vergaard. Daarom is verzoeker van mening dat er een ernstig risico bestaat dat men zal menen dat hij vermogend is en dat hij ontvoerd zal worden voor losgeld, welke behandeling volgens hem bij gebreke aan een doeltreffend juridisch vervolgingsbeleid en gelet op de religieuze component 'vervolging' uitmaakt, en daarenboven ook een menonwaardige behandeling in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan uitmaken.

De Raad is van oordeel dat verzoeker met het hoger weergegeven betoog weliswaar aantoont dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de situatie van de koptische christenen in Egypte, maar geen afdoende argumenten aanbrengt die vermogen daar een ander licht op te werpen of er afbreuk aan te doen. De theoretische uiteenzetting aangaande de vraag vanaf welk punt discriminaties en geweldsfeiten 'vervolging' uitmaken volstaat niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de koptische geloofsgemeenschap behoort.

Immers, uit de COI Focus "*Egypte. Situatie van de christenen*" van 25 maart 2015, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zette verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar nog niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord.

Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie van Genève betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen, voor zover daar geloof aan kan worden gehecht, geen gewag van dergelijke problemen. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

De Raad volgt verzoeker overigens niet waar hij stelt dat volgens het Commissariaat-generaal enkel rijke kopten het risico lopen om te worden ontvoerd. De relevante passage in de bestreden beslissing luidt immers als volgt: "*Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) kopten, in de meeste gevallen voor losgeld.*", waarmee duidelijk wordt aangegeven dat zowel rijke als minder gegoede kopten het slachtoffer kunnen worden van ontvoeringen. Gelet op het doorgaans lucratieve oogmerk van deze

ontvoeringen is het niet onlogisch dat rijke kopten eerder worden gevisieerd. Het door verzoeker gevoegde document van de Immigration and Refugee Board of Canada doet aldus geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie met betrekking tot de situatie van koptische christenen in Egypte. Waar verzoeker aanvoert dat er een ernstig risico is dat men zal menen dat hij vermogend is en dat hij ontvoerd zal worden voor losgeld, omdat men zou vermoeden dat hij in het buitenland heeft gewerkt en enige rijkdom heeft vergaard, maakt hij dit risico niet aannemelijk. Bij gebreke aan concrete aanwijzingen in die zin, is het helemaal niet evident dat wildvreemden zouden kunnen vermoeden dat verzoeker jaren in het buitenland heeft verbleven, laat staan dat hij er enige rijkdom heeft verworven.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat, hoewel de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.5. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*” van 20 augustus 2015) aanwezig in het administratief dossier blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen honderden burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en geweldloos verzet tegen wat ze zelf omschrijven als een machtsovername door een ‘junta’. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, die meestal leeg waren. Er doen zich weliswaar nog gebeurlijk sectaire conflicten voor, en dan vooral in Midden-Egypte, hoofdzakelijk in de gouvernementen Minya, Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor, doch sinds het aantreden van president Sisi is het geweld tegen christenen beduidend geluwd.

In het noorden van de Sinaï is sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig tussen jihadististen en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde in 2014 en 2015 voort en nam zelfs in aanzienlijke mate in hevigheid toe. Beide strijdende partijen zijn verantwoordelijk voor het geweld in de Sinaï. De jihadistische terroristen, verenigd in een groepering genaamd Wilayat al-Sina (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), verklaren loyaal te zijn aan Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen

die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op check-points en militaire posten. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sinaï bevindt zich in noordoost Sinaï en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinaï, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Wilayat al-Sinaï in de Sinaï ook af en toe burgers het leven laten, in hoofdzaak wanneer afgeschoten raketten of granaten verkeerd terechtkomen, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers erop dat beide strijdende partijen de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien. Tenzij het gaat om burgers die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten lijken de jihadisten de civiele bevolking niet te viseren.

Gelet op voorgaande informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing wordt vernietigd, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF